

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/53/2015
Identifikačné číslo spisu:	8107205982
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8107205982.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova č. 4, 811 09 Bratislava, proti povinnej: A. B. K., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom X. XXXX/X, XXX XX S., t. č. na neznámom mieste, zastúpenej ustanoveným opatrovníkom: Elenou Orocockou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Vranov nad Topľou, o vymoženie 1.031,66 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 6Er/690/2007, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 13. augusta 2014, č. k. 4CoE/62/2014 - 43, takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
Dovolanie oprávneného o d m i e t a.
Povinnému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 28. máj 2012, č. k. 6Er/690/2007 - 17 vyhlásil exekúcia za neprípustnú a zastavil ju. Účastníkom súd náhradu trov konania nepriznal. Súd poukázal na to, že pri preskúmaní Zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru tvoriacich súčasť tejto zmluvy zistil, že v týchto bola v článku 17 zakotvená rozhodcovská doložka. Zákon o rozhodcovskom konaní striktné vyžaduje písomnú formu rozhodcovskej zmluvy. Zo samotného technického spojenia zmluvy a všeobecných podmienok poskytnutia úveru, podľa názoru prvostupňového súdu nemožno vyvodit', že by povinná uskutočnila nepochybný prejav vôle nie len so zmluvou, ale aj so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a preto nebola dodržaná jej písomná forma ako nevyhnutná náležitosť rozhodcovskej zmluvy vo forme rozhodcovskej doložky. Exekučný súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu rozhodcovskej doložky, a teda nebola platne daná ani právomoc rozhodcovského súdu v zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. na konanie o nároku oprávneného vyplývajúceho zo zmluvy. Nakoľko súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, ktorý napadnutým uznesením zo dňa 13. augusta 2014, č.k. 4CoE/62/2014 - 43, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a

návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, pričom trovy odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa samotného oprávnenia exekučného súdu preskúmať exekučný titul, ktorým je rozsudok rozhodcovského súdu, odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3Cdo 146/2011, podľa ktorého exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Tento právny názor potvrdzuje aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.11.2012, sp. zn. 6Cdo 207/2011. Podľa názoru odvolacieho súdu samotná zmluva o úvere neobsahuje výslovnú dohodu strán o spôsobe riešenia prípadných sporov formou rozhodcovského konania. Z uvedeného vyplýva, že v súvislosti s rozhodcovskou doložkou došlo k nedodržaniu písomnej formy, a preto táto nebola uzavretá v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní. Odvolací súd sa s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti nestotožnil s argumentáciou oprávneného v odvolaní a rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., odvolací súd tento ako nedôvodný zamietol. Odvolací súd nepovažoval návrh na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie za opodstatnený, nakoľko v priebehu konania nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti úniového práva. Vnútroštátna právna úprava dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a predloženie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, rovnako odvolací súd nepovažoval za opodstatnený.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom uviedol, že súdy: 1. rozhodli nad rámec zverenej právomoci (§ 237 písm. a/ O.s.p. v znení účinnom do 1. januára 2015, ďalej len „O.s.p.“), 2. v konaní vystupoval účastník, ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.), 3. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O.s.p.), 4. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), 5. oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), 6. sa v konaní dopustili inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali náležité dokazovanie, 7. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolateľ žiadal napadnuté uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie prvostupňovému súdu; zároveň žiadal dovolacie konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s §243c O.s.p. a Súdnemu dvoru EÚ predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 /veta druhá/ O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

V danom prípade, dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom, na základe skoršieho dovolania podaného tým istým dovolateľom - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2Oboer/165/2013, 2Oboer/200/2013, 2Oboer/207/2013, 2Oboer/370/2013, 2Oboer/100/2014, 2Oboer/110/2014, 2Oboer/200/2014, 5Oboer/80/2013, 5Oboer/90/2013, 5Oboer/105/2013, 3ECdo/105/2014, 3ECdo/195/2014, 4Cdo/34/2013, 8ECdo/179/2014, 8ECdo/205/2014, 7ECdo/266/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach (a to tak vo vzťahu k návrhu na prerušenie dovolacieho konania a vo vzťahu k odmietnutiu dovolania), v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne.

Nakoľko v konaní nevystupoval účastník (vedľajší účastník), ktorý nemal spôsobilosť byť účastníkom konania podľa § 237 písm. b/ O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval, tento odvolací dôvod za bezpredmetný.

V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. a prípustnosť podaného

dovolania nevyplyva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.